

beflægtede med dette, det er i §§ 20 og 44 i Loven af 2de Marts 1861. § 20 paabyder nemlig forsigtig Brug af Ild og Lys af Husfaderen, og at han skal paalægge sine Husfolk, Børn og Tjende, at bruge den samme Forsigtighed, og den Uforsigtighed, der bliver brugt, gjøres Husbonden ansvarlig for. Men det er kun ganske almindelig Negler, der udtales i denne § 20. Derimod har jeg tænkt mig, at min Vndringsforslag passende kunde sættes ind efter det første Punktum i § 44, saaledes at Brandpolitiet herefter faar en bestemt Forpligtelse til at paase foruden at Skorstene og Vagerovne ere i den Stand, som de ifølge Loven skulle være i, at de Redstaber, som skulle findes i ethvert Hjem, navnlig Dygterne ere i forsvarlig Stand; hvis dette Eftersyn bliver overholdt, føler jeg mig beroliget herved. — Jeg finder ved samme Veilighed Anledning til at gjøre en Bemærkning til den høitærede Justitsminister, og den gaar da ud paa, at vi nødigt skulde skrive Love strængere, end at vi kunne vente at faae dem fuldt overholdte. Den ærede Justitsminister kom for ikke mange Dage siden under en anden Sags Behandling til at sige, at lige overfor det Forslag, som vi da bestjæftigede os med, var det nødvendigt at have nogle strængere Bestemmelser, end vi i Virkeligheden vilde gjøre gjældende og udfædte overholdte. Jeg tror, det er i høi Grad farligt at sige saadan Noget, og det er i det Hele taget farligt at styde sig ind under, at en Lov kan omgaaes. Lad os skrive Love, som vi agte og ville have udførte og kunde faae udførte i Praxis og ikke strængere; og ud fra den Betragtning, tror jeg, at vi ville kunne føle os beroligede ved den Vndring, som jeg har tilladt mig at stille til § 11. — Til § 12 har jeg og et andet Medlem tilladt os at foreslaa, at Paragrafen skal udgaa. Vi kunne nemlig ikke erkende det rigtigt, at Minimumsbeløbene i Genhold til § 19 skulle forhøies fra 4 til 10 Kr. Vi se ikke nogen skjellig Grund til at forhindre Underrettsdommerne i at tage Skjøn over, hvorvidt en Bøde skal begynde med Minimum, som nu er 4 Kr., eller skal gaa op til 100 Kr. Det er jo aldeles overladt til Dommeren selv at bestemme, og saa meget mindre kunne vi gaa med til denne Bestemmelse, som de Forseelser, her er Tale om, og for hvilken Bøde idømmes, ville føles af Vedkommende, der skal give Bøden, paa en temmelig følelig Maade foruden ved Bøden. Thi den Foranstaltning, for hvilken han er idømt Bøden, skal han jo desuagtet have baade Uleilighed og Bekostning med at faae bragt i Orden og i Stand. Forøvrigt skal jeg ikke sige mere dertil, end at jeg ikke

kan skjønne rettere, end at Underrettsdommerne bør have den fulde Frihed lige fra den lave Minimumsgrændse op til det Maximum, som i Loven er fastsat. — Endelig komme vi til det sidste af mig stillede Vndringsforslag under Nr. 24. Der blev jo allerede ved Sagens første Behandling talt en Del baade fra min Side og fra et andet Medlems Side imod, at dette Tilsyn skulde være overdraget til Sognefogderne, ikke fordi jeg vil have noget Ufordelagtigt sagt om Sognefogderne, hvilket heller ikke kan fremgaa af mine Udtalelser ved første Behandling, men det, jeg sagde den Gang, og som jeg fremdeles vil sige, er det, at Sognefogderne ere valgte til den Gjerning, som de beklæde, som Saadanne, under ganske andre Hensyn og under ganske andre Formaal end at være kyndige til at give Veiledning her, thi jeg forlanger ikke blot, at Tilsynet, naar det skal være effektivt, skal være kontrollerende og kyndigt til at rette paa Mangler, men jeg forlanger ogsaa, at det skal være veiledende for Bygherren, inden han faar begyndt. Det Kjendskab og den Dygtighed vil i mange Tilfælde ikke kunne forlanges hos Sognefogderne, og derfor antede jeg over, at det absolut skulde være Sognefogderne der skulde føre et saadant Tilsyn. Nu ser jeg nok, at Udvalget er gaaet ind paa min Tanke. Det er gaaet ind paa, at det maatte heller ikke er rigtigt, at det bliver Sognefogderne, der skulde føre det Tilsyn. Det er gaaet ind paa, at det skal være en anden Mand i Sognet, hvem dette Hverv skal gives, men saa naaer rigtignok Enigheden heller ikke længere. Vi ere enige om, at det er Amtmanden, der skal udnævne ham. Men hvem det bliver, at det bliver en dygtig Mand, en Mand med de Evner og Egenstaber, jeg her har nævnt, det mener jeg rigtignok, at Ingen har mere Interesse i at vide, end netop Sogneraadet i Kommunen; det tjender vedkommende Mand temmelig nøie. Nu er jeg temmelig sikker paa, at den ærede Ordfører for Flertallet til sige: Ja, men det vil ogsaa i de allerfleste Tilfælde blive det, som Amtmanden retter sig efter, hvis man vedtager Flertallets Forslag. Godt, siger jeg, det kan være muligt, ja, jeg vil endog forudsætte, at det sker i mange, maaste de fleste Tilfælde. Men saa siger jeg, det er ligesaa muligt og ligesaa vist, at i mange Tilfælde er Sognefogden en Mand, der maaste meget godt kan have de Egenstaber og den Dygtighed, der kræves for at føre Tilsyn. Men netop fordi ikke alle Sognefogder ere saa dygtige, er det, at jeg ikke vil have, at vi skulle binde Hvervet til Sognefogderne. Mit Standpunkt er her, at jeg vil have, at vi i alle Kommuner,